

[Aksel Larsen.]

tiden til at tænke over det, og så mødes vi nok igen.

Den højtærede finansminister var skeptisk over for min idé om en reklameskat. Jeg forstår ikke denne skepsis. Han sagde, det kan være svært at definere, hvad der er reklame. Ja, man må finde en definition; når den højtærede finansminister har påtaget sig oven i købet at lægge navn til en skitse om noget så mærkværdigt og kompliceret som en kildeskat med bibeholdelse af skattefradragreglen, så kan det ikke være nogen uoverkommelig opgave at gå i gang med at finde ud af, hvilken reklame der ikke bør kunne ske på statens og kommunernes bekostning.

Jeg kan illustrere, hvorledes reklame fører til et overflødigt og samfundsskadeligt forbrug, ved at tage et ganske ualmindelig vulgært og groft eksempel, nemlig dengang nogle husmødre forsøgte, om de ikke kunne vaske Øresund rent ved at fylde tonsvis af sulfovaskemidler deri. Man opdagede, at en væsentlig del af Øresund var blevet en slags sæbelud. Da man så efter, kunne man ikke forstå hvorfor; der var ikke noget kloakudløb, og der var ikke nogen å, der løb ud, men så fandt man ud af, da man så under en busk, at der lå i tusindvis af store, tomme kartoner, der havde været vaskemidler i, og så regnede man ud, at det var disse vaskemidler, hvor der i pakken er indlagt lotterisedler eller spillekort eller lignende, og at husmødrene åbenbart gerne har villet spille lotteri, men ikke havde brug for vaskemidlerne — og måske måtte manden ikke se, at de brugte husholdningspengene til sådan noget — og så er de gået ned og har smidt dem i Øresund. Jeg tror dog, at man må kunne blive enig om, at det gavner ikke vort land, men det er dog reklamen, der er skyld i, at noget sådant foregår.

I den forbindelse er jeg meget ked af, at hverken den højtærede finansminister eller den højtærede handelsminister havde et eneste ord at sige til mit spørgsmål, om de ikke snart vil interessere sig for at få sat en stopper for reklamelotterier. Jeg gentager mit spørgsmål, for at det i hvert fald ikke skal gå i glemmebogen, og hvis man ikke får gjort noget ved det inden valget — og det gør man nok ikke — så henstiller jeg

alvorligt, hvad enten de højtærede ministre er i regeringen eller ikke efter valget, at de overvejer det, at de sætter forberedende arbejder i gang i deres ministerier, så vi i hvert fald efter 1. oktober kan få taget fat på den udvækst.

Men tilbage til den højtærede statsminister igen. Han talte om begrundelsen for, at mit forslag om Norden som atomvåbenfri zone blev afvist i Nordisk Råd, og forklarede ... (*Statsministeren* [J. O. Krag: Det var ikke mig, det var det ærede medlem hr. K. B. Andersen!]). ... Det forekommer mig, at den højtærede statsminister også talte om det, men måske husker jeg galt. Det ærede medlem hr. K. B. Andersen og hans fantastiske fremstilling vil jeg nu slet ikke røre ved; det er nok for mig at sige, at det ærede medlem påstod, at jeg her fra talerstolen i går skulle have sagt, at ingen andre end jeg i Stockholm interesserede sig for spørgsmålet om atomvåbenfri zoner. Nej, det gjorde minsandten alle; der var mange, der diskuterede det deroppe. Det hele, jeg nævnte, var den kendsgerning, at det blev afvist af andre.

Tilbage til den højtærede statsminister. Jeg vil sige det sådan: jeg fremstillede kendsgerningerne og omtalte med anerkendelse, at den højtærede statsminister i et dagblad har sagt ubetinget nej til atomvåbenstationering eller -oplagring her i landet, at den højtærede statsminister har gentaget dette absolutte nej her i tinget, jeg tror, det var den 8. april, og at nu det radikale parti fra sit landsmøde har sagt et lige så ubetinget nej. Jeg udtalte mig anerkendende herom, og det kan da ikke betyde, at jeg ønsker at så tvivl.

De højtærede justits- og forsvarsministre er mærkeligt vrede over, at jeg tillod mig at fremdrage denne sag med Kettrupgård og ordskiftet her i folketinget. Jeg forstår ikke denne vrede. Min partifælle spurgte, om det var rigtigt, at man havde forberedt Kettrupgårds omdannelse til en interneringslejr, og han gav udtrykkeligt den forklaring, at forberedelserne skulle bestå i, at et par mand havde været deroppe og måle og foretage beregninger. Han bad om at få det dementeret, hvis rygtet ikke var sandt; og hvis der var noget om det på en eller anden måde, bad han om at få at vide, hvad det var. Det fik han ikke, for